

čudno bleda in razburjena, ter, strastno me objemša, klicala:

„Gospod, minuto pozneje, in šla bi bila po vas! Bella mi je povedala vse — ali je res, gospod, ali je res?“

„Da, gospa, v kolikor se tiče vaše hčere. No, zadnji dvom premine, če potrdite — to.“

Rekši sem ji izročil Pedrovo sliko.

Dolgo, dolgo je zrla vanjo . . . naposled jo je pritisnila na srce.

„On je . . . Dejali so mi, da je mrtev, a on živi . . . Bog, ti si dober, neskončno dober!“

Mati in hči sta ihteli v tesnem objemu.

* * *

Dva meseca sta bila že pretekla, odkar sem se bil z Balkana zopet povrnil v drago domovino, ko mi je prinesel jesenskega jutra poštni sèl na belem kartonu sledečo novico:

Isabella Marija d'Alby,
roj. de Santillana

Jules d'Alby
veleposestnik in tovarnar,
poročena.

Lyon . . . 1896.

Na očetovem grobu . . .

Solnce ugašalo je za gorámi,
Zvonček večerni v dolini je pel;
Savski so vali šumeli za nami —
Tožno v grmovju je slavec žgoel.

Meni pa v srcu le čute bridkóstne
Vzbujal ta večer je zvonček iz lin,
Vzbujal je v duši spomine mladóstne,
Vzbujal mi je . . . na očeta spomin!

Tiho ob grobu njegovem sem stala,
V boli in togi je mrlo srcé;
Nisem tožila, ne jadikovala,
Skrivaj otirala sem si solzé.

Solnce ugasnilo je za gorámi,
Zvonček večerni je v dolu odpel,
Tiho ostávila grob sem s solzámi,
Sladek pokój mi srce je objel.

Posavska.

Jesen.

Jesenski dih po zemlji veje,
Oropan cvetk sameva vrt;
Oj kmalu zgrne pač, oj kmalu
Že zima svoj sneženi prt.

Porumenelo listje siplje
Šuštenjem tihim se z dreves;
Je čuti zakasnele tice
Turobno žvrgolénje vmes.

Gredice opuščene kiti
Le redek še jesenski cvet;
Ponosno ziblje se, popenja,
A kmalu ga zagrne — led.

Pogled ta živo me spominja
Na leta pozna in na smrt:
Oj prišle bodo, prišle — astre,
Bo ž njimi žitja venec strt.

Da bi se s cvetkami pač mogla
Uleči mlada pod zemljó,
Da starosti mi ni se bati —
Kakó lepó bi to biló!

Mira.